

ћу која у тренутку мења све.

Господе!, са радосном благодарношћу Богу и уздањем у Њега говори човек. Дао си ми пет таланата, ево још пет са њима. Заиста, што више ми чинимо ради Бога, то већи дуг имамо према њему за то што нам је дао, тим се више испуњавамо благодарности према Њему.

Видимо радост оних који долазе Господу и радост Господњу. Ово је Пасха Господња и радост светих. Христови мученици, преподобни и сви свети показују Господу своје ране и напоре, као сведочанство верности. „Покажи ми веру твоју из дела твојих“, говори Господ.

Има људи који говоре да нема Бога. Они тако говоре, јер у њиховом срцу живи горди дух који им нашаптава лаж о Истини и Цркви Божијој. Они мисле да су мудри, а не знају чак ни то да те мисли не долазе од њих, већ од злог духа. Ко прихвати те мисли и заволи их, орођује се са злим духом. Нека Бог никоме не допусти да га смрт затекне у таквом стању.

У срцима светих људи живи благодат Светог Духа која их орођује с Богом, и они јасно осећају да су духовна деца Оца небеског, па стога говоре „Оче наш“ (Рим.8,15-16; Гал.4,6-7).

Душа се радује и весели од ових речи. Духом Светим она зна да је Господ наш Отац. Иако смо начињени од земље, Дух Свети живи у нама и чини нас сличним Господу нашем Исусу Христу, као што и деца личе на свог оца.

свешћеник Силуан Ашонски

Брзо, врло брзо ће наступити дан Господњи и ми ћемо један за другим припадати Њему као што је описано у виђењу монахиње Љубови о преподобномученици Великој кнегињи Јелисавети и оцу Митрофану Сребрјанском. Они на којима се покаже светлост лица Господњег биће вечно живи од ових његових речи: „Добро, слуго добри и вјерни, у маломе си био вјеран, над многим

ћу те поставити; ући у радост господара својега“.

Дело које ми чинимо ради Бога у овоме свету је мало, веома мало у поређењу са радошћу која нам је припремљена. Заиста, око није видело, ухо није чуло, и на срце људско није дошло то што је Господ припремио онима који га љубе. Та радост је радост Господња коју је он стекао ради нас целом великих напора и жалости. Ма какви да су наши таланти, ова радост, уколико ми љубимо Господа, припашће нам у пуноћи.

„Време пролази брзо, као река тече“, говори недавно прослављени српски светитељ, свети

владика Николај Велимировић, „и ускоро ће, понављам“, каже, „веома скоро наступити крај свега“. Нико се не може из вечности вратити назад да би узео оно што је овде, на земљи, заборавио, ни да учини оно што није до тада учинио. Зато пожуримо да употребимо дарове које нам је Бог даровао ради стицања вечног живота.

15. септембар 2007. г.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ШЕСНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

недеља пред Воздвижење Часнога Крста

прејодобна Теодора Александријска, прејодобни Силуан Ашонски

Јн. 3, 13 - 17, зч. 9; Мт. 25, 14 - 30, зч. 105;

Гал. 6, 11 - 18; 2Кор. 6, 1 - 10; зч. 181.

прејодобна Теодора Александријска, прејодобни Силуан Ашонски

НА ПРИЧУ О ТАЛАНТИМА (беседа на 16. недељу по духовима)

Господ нам је дао таланте и поверио да радимо са њима. Он не жели да будемо недељатни. Све што имамо, добили смо од Њега. Немамо ништа своје, што припада лично нама, осим греха.

У данашњем Јеванђељу каже се да Христос са нама поступа као човек који је прешао у далеку земљу, дозвоа своје слуге и предао им своје имање. Када се Христос вазнео на небо био је сличан овоме човеку. Полазећи на пут, побринуо се о томе да своју Цркву снабде свиме неопходним у време свога одсуства. Христос је њој поверио све што има, једноме је дао пет таланта, другоме два, а некое другоме један – свакоме по његовој моћи.

Људи имају различите дарове, а и у Цркви постоје различита послушања. И сви су Христови дарови неизмерно драгоцени – купљени су његовом крвљу. Довољан је један талант, да би се са тим богатством живело читав

живот и сву вечност. Али овај талант не треба да буде закопан у земљу. Усрђем и трудом, данас нам благовести Господ, може се постићи много у духовном животу. И што човек има веће дарове, то треба да се више труди. Од оних који су добили два таланта, Господ очекује употребу ова два. Уколико се потруде по моћи тога што им је дано, биће примљени у Царство небеско, премда и нису учинили тако много као остали.

Неверни слуга је испао онај који је добио само један талант. Ван сваке је сумње да има много људи који имају два или пет таланата и закопавају их у земљу. Они имају веће дарове и више могућности. Па уколико и овај који је имао само један талант бива тако кажњен, колико ће више бити кажњени они који су имали много, а то нису искористили. Међутим, давно је примећено да они који имају најмање дарова за служење Богу, чине најмање од онога што су дужни чинити.

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

Неки се оправдавају да нису у могућности да чине оно што би желели, а при томе они не желе да чине оно што би ван сваке сумње могли да чине. Стога они седе и не чине ништа. Заиста је њихов положај жалостан, јер имајући само један талант,

требало потрудити се. Он признаје да је закопао свој талант у земљу. Он то износи на начин као да у томе нема никакве његове кривице, већ да, напротив заслужује похвале за своју опрезност, зато што је избегао сваки ризик. Тај човек има ниску ро-

Како нам често недостаје вера у Божији Промисао и мислимо да можемо и да смо дужни да нешто одлучимо, поправимо, исправимо, упадамо у хистерију и говоримо: „Ако одмах нешто не урадим, он ће пропасти! Ако не будем викао на своје дете, он ће пропасти када порасте!“ Наивно сматрамо да имамо велику снагу да утичемо на људе око нас, да можемо нешто да кажемо и да ћемо тиме изменити своје дете или блиску особу. Не! Нећеш ти изменити своје дете! Бог то чини! Божији Промисао ће изменити твоје дете. Где ти је дете сада? Где ти је муж сада, твој друг? Ми не знамо шта они раде, али је Господ поред њих. Не можеш преко телефона пратити теби драгу особу, постављати му сваких 10 минута питање: „Где си, шта радиш?“, „Да ли знаш колико је сати?“, „Када ћеш се вратити кући?“

Немогуће је непрестано осећати ту ужасну несигурност у другом, мислити да се можда све изменило, можда ме више не воли... Потребно је поверити се Богу и рећи од свег срца: „Боже мој, предајем у руке Твоје човека кога волим!“ И поверовати да се Господ брине о њему, смирити се. Тада ћеш видети да га Бог неће оставити.

архимандрит Андреј (Кононис)

око кога би требали да уложе сав труд, они га занемарују.

Сваки дар, пак, претпоставља одговорност. Када наступи време разрачунавања, љењи слуга се оправдава. Иако је добио само један талант, мора да да одговор за њега. Нико неће одговорити за више од онога што је добио, али за оно што нам је било даровано, мораћемо да одговоримо.

„Ево ти твоје!“, говори овај слуга, враћајући свој талант Господу, „Премда га и нисам увеличао, као што су то остали учинили, ипак га нисам ни умањило.“ Као да око њега није ни

бовску психологију: „Уплаших се“, каже, „и стога нисам ништа чинио“. Ово није страх Божји, који је почетак мудрости и који весели срце и надањује на трудове у славу Божју. То је унилни страх који парализује ум и вољу.

Лажна схватања о Богу проузрокују безбожан однос према Њему. Онај ко мисли да је Богу немогуће угодити, па је стога и бесмислено служити му, неће ништа чинити на плану духовног живота. Све што такав говори о Богу је лаж. „Знао сам“, говори, „да си ти тврд човек: жањеш гдје ниси сијао, и скупљаш гдје ниси вијао“, док је

уствари читава земља испуњена његове милости. Не само да је лаж да Он жање где није сејао, већ често и сеје тамо где не жање ништа. Јер он сунцем обасјава и даје кишу и неблагодарнима и злима, који му као уздарје говоре попут Гадаринаца: „Иди од нас“. Обично зли људи на Бога полагају кривицу за своје грехе и своје несреће, одбацујући његову благодат.

Господ га назива лукавим и лењивим слугом. Лењиве слуге су зле. Неће бити осуђен само онај који не чини зло, већ и онај који не чини добро. Апостол Јаков говори да онај који зна да чини добро, а не чини, грех му је (Јак. 4, 17). Онај ко се са небригом односи према Божијем делу, постаје близак ономе ко испуњује дело ђавоље.

Стратегија и тактика ђавола у односу на људски род јесте да у почетку направи пустош, празнину, да би је затим испунио црнлом. Због тога што је у Цркви било тако много спољашње побожности, са психологијом слуге који има један талант, Бог је у нашој отаџбини и допустио инвазију безбожне идеологије, са свим њеним ужасима. А када су се људи заситили комунизма и поново настала празнина, десило се оно чему смо ми сви данас сведоци: на место атеизма долази сатанизам са одобравњем греха као норме (понашања). Погледајте шта се дешава са нашом омладином! Испразност отвара пут безбожништву. Када је дом празан, нечисти дух, са седам још горих духова одлази и

заузима га. Док човек дрема, долази непријатељ и сеје кукољ.

Лењиви слуга криви Суд Божји за лишавање свога таланта. „Узмите од њега талант“, говори Господ, „и дајте ономе који има десет таланата, јер свакоме који има даће се, и претећи ће му; а од онога који нема, и што има узеше се од њега“.

Нико није без таланата, макар једнога. Свети оци говоре, да је један талант управо живот. И чак да и немамо никаквих нарочитих дарова, ми можемо живот дати за друге. „Зашто ниси дао свој талант другима?“, пита Господ, „Тада би добио, не мање него онај ко има таланата више од свију“.

На крају крајева, једино Бог зна колико је коме дато таланата. Замислите човека који је интелигентнији на свету и генијалнији од свих у свим областима и води јако активан живот. У самој ствари он не чини ништа друго осим што зарива свој талант у земљу, уколико га посвећује само земаљским циљевима. Јеванђелска удовица која је у ризницу храма дала мање од свих, заправо је дала више од свих, како сведочи сам Господ, јер је у виду своје две последње лепте принела Господу сав свој живот. И многи последњи биће први. Неће нашу вечну судбину одређивати наш успех, већ наша верност, искреност, самопожртвованост. И шта су и највећи спољашњи дарови у поређењу да унутрашњим: са смирењем, са кротошћу, са чистотом и на крају са благода-